YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

27 päivänä syyskuuta 2005 *

Asiassa T-123/04,

Cargo Partner AG, kotipaikka Fischamend (Itävalta), edustajanaan asianajaja M. Wolner,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään G. Schneider,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa on kyse SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 26.1.2004 tekemää päätöstä (asia R 346/2003-1), joka koskee sanamerkin CARGO PARTNER rekisteröintiä yhteisön tavaramerkiksi, vastaan nostetusta kanteesta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. D. Cooke sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja V. Trstenjak,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 31.3.2004 toimitetun kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 9.7.2004 jätetyn SMHV:n vastineen,

ottaen huomioon 9.3.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Cargo Partner AG jätti 14.5.2002 yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoon (tavaramerkit ja mallit) yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, nojalla.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki CARGO PARTNER.

3 Palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15 päivänä kesäkuuta 1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen pohjautuvan luokituksen luokkiin 36 ja 39, sellaisena kuin tämä sopimus on tarkistettuna ja muutettuna, ja vastaavat seuraavaa kuvausta:

— luokka 36: "Vakuutustoiminta"

— luokka 39: "Kuljetus; tavaroiden pakkaus ja varastointi; matkojen järjestäminen".

4 Tutkija hylkäsi rekisteröimistä luokkaan 39 kuuluvia kuljetus-, tavaroiden pakkaus- ja varastointipalveluja varten koskevan hakemuksen 19.3.2003 tekemällään päätöksellä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla, koska kyseiseltä sanamerkiltä puuttui erottamiskyky ja koska se oli kuvaileva.

5 Kantaja valitti 19.3.2003 SMHV:oon asetuksen N:o 40/94 57–62 artiklan nojalla tutkijan päätöksestä siltä osin kuin siinä hylätään tavaramerkin rekisteröiminen edellä 3 kohdassa mainittuja palveluja varten.

6 SMHV:n ensimmäinen valituslautakunta hylkäsi valituksen 26.1.2004 asiassa R 346/2003-1 tehdyllä päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) sillä perusteella, että haetulta tavaramerkiltä puuttui asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla erottamiskyky, ja vahvisti siten tutkijan 19.3.2003 tekemän päätöksen.

7 Arvioidessaan sanamerkin CARGO PARTNER erottamiskykyä valituslautakunta totesi, että kohdeyleisö oli englanninkielinen yleisö kokonaisuudessaan.

8 Se katsoi ennen kaikkea, että englanninkielisen merkityksensä osalta ilmaisuilla "cargo" ja "partner" ei ollut erottamiskykyä kyseessä olevan sellaisten palvelujen luettelon osalta, jotka koostuivat kuljetuspalveluista ja niihin liittyvistä palveluista, kuten tavaroiden pakkauksesta ja varastoinnista. Se katsoi, että englanninkielinen ilmaisu "cargo partner" voitiin kääntää saksaksi "Frachtpartner" tai "Transportpartner" ja että se oli muodostettu englannin kielen kielioppisääntöjen mukaisesti.

9 Sitten valituslautakunta viittasi erääseen internet-sivustoon ja korosti, että merkkiä CARGO PARTNER käytettiin jo rahtialan kumppanien osoittamiseen. Se lisäsi, että sillä, että tätä ilmaisua ei vielä ollut sisällytetty mihinkään erikoissanakirjaan, ei ollut merkitystä.

10 Valituslautakunta katsoi, että minkään seikan perusteella ei ollut mahdollista todeta, että kokonaisuutena ja arvioituna suhteessa kyseessä oleviin palveluihin merkki CARGO PARTNER olisi enemmän kuin osiensa summa. Tämän perusteella se totesi, että mainitulta merkiltä puuttui rekisteröinnin edellyttämä vähäinenkin erottamiskyky ja näin ollen sitä ei asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla voitu rekisteröidä.

Asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— muuttaa riidanalaista päätöstä siten, että haetun merkin rekisteröinti hyväksytään

— toissijaisesti palauttaa asian SMHV:oon

— joka tapauksessa velvoittaa korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

12 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

13 SMHV tekee aluksi kolme oikeudenkäyntiväitettä, joista kaksi koskee kanteen sellaisenaan ja kolmas kanteen vaatimusten kolmannen kohdan tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Kantaja katsoo sitä vastoin, että sen kanne voidaan ottaa tutkittavaksi.

Ensimmäinen oikeudenkäyntiväite

Asianosaisten lausumat

14 SMHV tekee oikeudenkäyntiväitteen sillä perusteella, että kantajalla ei ole yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan mukaista edustajaa. Se huomauttaa, että tämän määräyksen nojalla muiden asianosaisten kuin toimielinten ja jäsenvaltioiden edustajan on oltava asianajaja, jolla on oikeus esiintyä jäsenvaltion tuomioistuimessa. Kannekirjelmän mukaan kantajan edustajana on rajavastuuyhtiö Gassauer-Fleissner

Rechtsanwälte. Tämän maininnan yhteydessä kannekirjelmässä oli allekirjoitus, jonka perusteella ei ollut mahdollista tunnistaa kirjelmän laatijan nimen olevan Gassauer tai Fleissner.

15 Vastineessaan SMHV myöntää, että myös oikeushenkilöllä voi olla oikeus harjoittaa asianajajan ammattia osakkaidensa, joilla on oikeus edustaa sitä, välityksellä. SMHV väittää kuitenkin, että tämän asian olosuhteissa se, että asianosaisen edustajana on oikeushenkilö, ei ole yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan mukaista. Istunnossa SMHV huomautti, että edustajana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on oltava luonnollinen henkilö, kun kantaja taas on valtuuttanut oikeushenkilön edustamaan itseään.

16 SMHV väittää lisäksi, että asiakirja-aineistoon ei sisälly mitään luetteloa osakkaista, jotka voivat toimia Gassauer-Fleissner Rechtsanwälten edustajina. Se esittää, että vaikka eräs asiakirja vahvistaa, että tietyllä Michael Wolnerilla on valtuutus, Wolneria ei mainita edustajana kantajan esittämässä valtakirjassa eikä itse kannekirjelmässä. Lisäksi mitään Gassauer-Fleissner Rechtsanwälteen liittyvää kaupparekisteriotetta ei ole esitetty.

17 SMHV katsoo tällä perusteella, että kannekirjelmän jättämishetkellä ei ollut osoitettu, että kantajan asianajajilla on oikeus toimia sen edustajina yhteisön tuomioistuimissa, millä sen mukaan rikotaan olennaisia menettelymääräyksiä ja mikä merkitsee sitä, että esillä olevaa kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

18 Kuten yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannesta ja neljännestä kohdasta, joita sovelletaan oikeudenkäyntiin ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuimessa saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan perusteella, ilmenee, vain asianajaja, jolla on oikeus esiintyä jonkin jäsenvaltion tai jonkin Euroopan talousalueesta (ETA) tehdyn sopimuksen sopimuspuolena olevan valtion tuomioistuimessa, voi toteuttaa pätevästi prosessitoimia ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa muiden asianosaisten kuin jäsenvaltioiden ja toimielimien lukuun (asia T-37/98, FTA ym. v. neuvosto, määräys 24.2.2000, Kok. 2000, s. II-373, 20 kohta ja asia T-14/04, Alto de Casablanca v. SMHV — Bodegas Chivite (VERAMONTE), määräys 9.9.2004, Kok. 2004, s. II-3077, 9 kohta).

19 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisestä kohdasta, jota myös sovelletaan oikeudenkäyntiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa edellä mainitun 53 artiklan perusteella, seuraa, että kannekirjelmän on oltava sellaisen henkilön allekirjoittama, jolla on yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan mukaan oikeus edustaa kantajaa (em. asia FTA ym. v. neuvosto, määräyksen 21 ja 22 kohta). Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 43 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa edellytetään, että kaikkien oikeudenkäyntiasiakirjojen alkuperäiskappaleissa on kyseessä olevan asianosaisen valtuuttaman asiamiehen tai asianajajan allekirjoitus. Asianosaista edustavan asiamiehen tai asianajajan käsinkirjoitettu allekirjoitus kaikkien oikeudenkäyntiasiakirjojen alkuperäiskappaleissa on näet ainoa keino, joka mahdollistaa sen varmistamisen, että henkilö, jolla on oikeus edustaa asianosaista yhteisöjen tuomioistuimissa yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan mukaisesti, ottaa vastuun tällaisista asiakirjoista (em. asia FTA ym. v. neuvosto, määräyksen 23 ja 26 kohta).

20 Kuten kannekirjelmän liitteistä ilmenee, Wienin asianajajayhdistys on todistanut, että Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte on kirjattu asianajajan ammattia harjoittavien yhtiöiden luetteloon ja että sillä on oikeus harjoittaa osakkaidensa, joilla on kelpoisuus edustaa sitä, välityksellä asianajajan ammattia Itävallassa ja esiintyä kaikissa Itävallan tuomioistuimissa.

21 Lisäksi toisin kuin SMHV väittää, kannekirjelmän nimiössä on luettelo Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte osakkaista, joiden joukossa on Michael Wolner. Wolner, kuten asiakirja-aineistosta ilmenee, kuuluu asianajajana Wienin asianajajayhdistykseen.

22 Tästä seuraa, että Gassauer-Fleissner Rechtsanwälte voi muun muassa Michael Wolnerin välityksellä harjoittaa asianajajan ammattia ja esiintyä Itävallan tuomioistuimissa.

23 Lisäksi vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen Wolner on vahvistanut faksilla, joka on vastaanotettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 27.11.2004, että kantajan jättämissä asiakirjoissa oleva allekirjoitus on hänen.

24 Näin ollen SMHV:n esittämä ensimmäinen oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

Toinen oikeudenkäyntiväite

Asianosaisten lausumat

25 SMHV korostaa, että kannekirjelmä ei täytä työjärjestyksen 44 artiklan edellytyksiä kantajan esittämiä kanneperusteita koskevan esityksen lyhyyden vuoksi. Esityksessä tyydytään väittämään päinvastaista, kuin mitä valituslautakunta johtopäätöksenään toteaa. SMHV huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan ei riitä, että vedotaan oikeussääntöjen rikkomiseen. Tällaista väitettä on sen mukaan näet tuettava oikeudellisilla tai tosiasioihin liittyvillä perusteluilla (asia T-43/92, Dunlop Slazenger v. komissio, tuomio 7.7.1994, Kok. 1994, s. II-441, 184 kohta ja asia T-77/92, Parker Pen v. komissio, tuomio 14.7.1994, Kok. 1994, s. II-549, 99 ja 100 kohta). Lisäksi SMHV esitti istunnossa, että kantaja esitti esillä olevan kanteen tueksi samat perustelut kuin SMHV:ssa.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

26 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella kaikissa kanteissa on oltava yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu, ja näiden tietojen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaajan on mahdollista valmistella puolustuksensa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi ratkaista kannetta koskevan asian. Sama koskee kaikkia vaatimuksia, joiden yhteydessä on esitettävä perusteet ja perustelut, jotka mahdollistavat sen, että sekä vastaaja että tuomioistuin voivat arvioida, ovatko ne perusteltuja (em. asia Dunlop Slazenger v. komissio, tuomion 183 kohta).

27 Jotta taataan oikeusvarmuus ja hyvä oikeudenhoito ja jotta kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, itse kannekirjelmän tekstistä on käytävä ilmi olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, vähintään suppeasti, mutta johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi (asia T-387/94, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-961, 106 kohta ja asia T-56/92, Koelman v. komissio, määräys 29.11.1993, Kok. 1993, s. II-1267, 21 kohta).

28 Esillä olevassa asiassa kannekirjelmä täyttää yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan, jota sovelletaan menettelyyn yhteisöjen tuomioistuimessa perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella, edellytykset. Kantaja näet pyrkii riitauttamaan valituslautakunnan arvioinnin, jonka mukaan sanamerkiltä, jonka rekisteröintiä haetaan, puuttuu asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky. Vaikka yhteenveto seikoista, jotka tukevat kannetta, on suppea, se riittää mahdollistamaan sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi tunnistaa perustelut, jotka ovat kanteen oikeudellisena ja tosiseikkoihin liittyvänä perustana.

29 Sillä, että SMHV:ssa jo esitetyt perustelut toistetaan kokonaan tai osittain, eikä niihin vain viitata, ei rikota yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklaa ja

työjärjestyksen 44 artiklaa. Koska kantaja riitauttaa sen, miten SMHV tulkitsee tai soveltaa yhteisön oikeutta, SMHV:n tutkimat oikeudelliset seikat voidaan näet käsitellä uudestaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Tämä kuuluu tuomioistuinvalvontaan, jota sovelletaan SMHV:n päätöksiin asetuksen N:o 40/94 63 artiklan nojalla, jonka mukaan kanne voidaan nostaa muun muassa perustamissopimuksen, mainitun asetuksen tai sen soveltamista koskevan oikeussäännön rikkomisen perusteella.

30 Näin ollen SMHV:n esittämä toinen oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

Kolmas oikeudenkäyntiväite

Asianosaisten lausumat

31 SMHV katsoo, että kanne on jätettävä tutkimatta sikäli kuin kantaja vaatii riidanalaisen päätöksen muuttamista, jotta merkki CARGO PARTNER rekisteröitäisiin tavaramerkiksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näet voi hyväksyä haetun tavaramerkin rekisteröintiä. Yhtäältä EY 233 artiklasta ja asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdasta sekä oikeuskäytännöstä ilmenee, että SMHV:n on itse toteutettava toimenpiteet, joita yhteisöjen tuomioistuinten tuomioiden täytäntöönpano edellyttää (asia T-163/98, Procter & Gamble v. SMHV (BABY-DRY), tuomio 8.7.1999, Kok. 1999, s. II-2383, 53 kohta). Toisaalta seuraava vaihe rekisteröintiä tavaramerkkinä koskevassa menettelyssä ei olisi haetun tavaramerkin rekisteröinti, vaan hakemuksen julkaiseminen asetuksen N:o 40/94 40 artiklan mukaisesti.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

32 Asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdan mukaan SMHV:n on toteutettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanosta johtuvat toimenpiteet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole antaa tältä osin SMHV:lle määräystä. SMHV:n on itse tehtävä johtopäätökset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion tuomiolauselmasta ja perusteluista silloin, kun tämä tuomioistuin katsoo, että kantajan kanneperusteet ovat perusteltuja. Vaatimus, jolla pyritään hankkimaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta rekisteröintimenettelyn jatkamista koskeva määräys, on siis jätettävä tutkimatta (asia T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. SMHV (Giroform), tuomio 31.1.2001, Kok. 2001, s. II-433, 33 kohta ja asia T-34/00, Eurocool Logistik v. SMHV (EUROCOOL), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-683, 12 kohta).

33 Sikäli kuin kantaja vaatii vaatimustensa toisessa kohdassa toissijaisesti asian palauttamista SMHV:oon se kuitenkin vaatii implisiittisesti riidanalaisen päätöksen kumoamista.

34 Lisäksi jos kanteen vaatimusten sanamuodosta huolimatta kanteesta ilmenee selvästi, että kantaja vaatii ennen kaikkea riidanalaisen päätöksen kumoamista, on katsottava, että kanne voidaan ottaa tutkittavaksi (asia T-169/94, PIA HiFi v. komissio, tuomio 27.6.1995, Kok. 1995, s. II-1735, 17 kohta ja asia T-107/94, Kik v. neuvosto ja komissio, määräys 19.6.1995, Kok. 1995, s. II-1717, 30 ja 32 kohta).

35 Tässä asiassa on katsottava, että kun otetaan huomioon kantajan vaatimustensa tueksi esittämien perustelujen sisältö, mainituilla perusteluilla pyritään tosiasiassa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen. Kantaja näet esittää kanteessaan väitteitä, joilla pyritään osoittamaan, että sanamerkin CARGO PARTNER rekisteröinnin hylkääminen oli lainvastaista.

36 Sikäli kuin kanne tulkitaan tällä tavalla, se voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

Pääasia

37 Kantajan kanne perustuu kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista ja toinen syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista

Asianosaisten lausumat

38 Kantaja huomauttaa, että yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-383/99 P, Procter & Gamble vastaan SMHV, 20.9.2001 antaman tuomion (Kok. 2001, s. I-6251) mukaan kaikki havaittavat erot rekisteröintihakemuksessa tarkoitetun sanamerkin ja sen terminologian välillä, jota kyseessä olevat kuluttajat yleisesti käyttävät kuvaillessaan tavaroita tai palveluita tai niiden olennaisia ominaisuuksia, ovat omiaan aiheuttamaan sen, että tämä merkki on katsottava erottamiskykyiseksi ja näin ollen rekisteröintikelpoiseksi yhteisön tavaramerkiksi. Kantaja lisää, että kun kahden sanan yhdistelmä antaa itsessään ainakin mielleyhtymän kautta tai epäsuorasti useita merkityksiä, merkillä ei ole mitään kuvailevaa tehtävää (asia T-193/99, Wrigley v. SMHV (DOUBLEMINT), tuomio 31.1.2001, Kok. 2001, s. II-417). Kun sanojen yhdistelmällä toisaalta luodaan tilaa merkin suggestiiviselle vaikutukselle, riittää

tämä antamaan merkille erottamiskyvyn. Kantaja vetoaa tältä osin asiassa T-87/00, Bank für Arbeit und Wirtschaft vastaan SMHV (EASYBANK), 5.4.2001 annettuun tuomioon (Kok. 2001, s. II-1259).

39 Kantaja huomauttaa myös, että kun kohdeyleisö voi muistaa helposti ja välittömästi sanan, on sanalla, kun sitä tarkastellaan kokonaisuutena, itsessään kyky tulla ymmärretyksi mainitun yleisön keskuudessa niin, että tämä pitää sitä erottamiskykyisenä merkkinä. Ei ole kantajan mukaan tarpeen, että sana olisi mielikuvituksellinen tai erityisen omaperäinen tai silmiinpistävä. Tavaramerkki perustuu pelkästään kykyyn yksilöidä tavaroita tai palveluita markkinoilla suhteessa kilpailijoiden tarjoamiin samantyyppisiin tavaroihin tai palveluihin (em. asiassa EUROCOOL annettu tuomio).

40 Kantaja esittää, että tässä asiassa nimitys "cargo partner" on täysin epätavallinen ja siis kykenee yksilöimään kantajan tarjoamia palveluja. Se perustelee tämän väitteen pääasiassa kolmella seuraavalla perustelulla. Ensiksi kyseessä olevia palveluja ei tavallisesti kuvata merkillä CARGO PARTNER vaan ilmaisulla "your partner for cargo" tai sitä vastaavilla ilmaisuilla. Tästä syystä yleisö mieltää jo kyseessä olevan nimityksen siten, että sillä yksilöidään kantajan tarjoamat palvelut. Toiseksi kun sanaa "partner" käytetään yrityksestä, yleisö odottaa, että sitä käytetään monikossa. Lisäksi, kuten kantaja on istunnossa vahvistanut, tässä asiassa sanalla "partner" ei ilmaista yrityksen järjestämistapaa, vaan erityistä suhdetta asiakaskunnan kanssa. Kolmanneksi nimitys "cargo partner" on kantajan toiminimessä ja on vuosien ajan kyennyt erottamaan sen kilpailijoistaan.

41 SMHV huomauttaa, että merkiltä puuttuu asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky, kun sillä ei kyetä erottamaan tavaroita tai palveluja niiden kaupallisen alkuperän mukaan. Näin on tavallisesti asianlaita silloin, kun tavaramerkillä ainoastaan erotetaan tavaroiden tai palvelujen laji tai kuvataan niiden ominaisuuksia.

42 SMHV korostaa, että kantaja ei riitauta valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen 19 kohdassa omaksumaa kantaa, jonka mukaan yritykset käyttävät merkkiä CARGO PARTNER osoittamaan kaupallista kumppaniaan rahtialalla. SMHV:n mukaan tätä kantaa tukee riidanalaisessa päätöksessä oleva viittaus internetsivustoon ja sitä voitaisiin tukea muilla esimerkeillä, kuten Air Francen tiedonannolla, jossa se esittelee itsensä kahden Intiassa järjestettävän Picasso-näyttelyn "cargo partnerina" ja Lufthansan tytäryhtiön Cargo Countsin tiedonannolla, jonka mukaan mainittu yhtiö on Frankfurtin lentokentän uusi "cargo partner".

43 SMHV:n mukaan kantajan väitettä, jonka mukaan kaupankäynnissä ei käytetä sanaa "partner" yksikössä vaan sanaa "partners" monikossa, ei ole mitenkään näytetty toteen ja se on ilmeisen virheellinen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan "tavaramerkkejä, joilta puuttuu erottamiskyky", ei rekisteröidä. Lisäksi asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 2 kohdassa todetaan, että "1 kohtaa sovelletaan, vaikka rekisteröinnin esteet olisivat olemassa ainoastaan osassa yhteisöä".

45 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdasta ilmenee, että jo vähäinenkin erottamiskyky riittää siihen, että tässä artiklassa määritelty hylkäysperuste ei ole sovellettavissa (em. asia EUROCOOL, tuomion 39 kohta).

46 Erottamiskyvyn ei voida katsoa puuttuvan pelkästään sen perusteella, että kyseinen merkki ei ole mielikuvituksellinen taikka epätavallinen tai huomiota herättävä (em. asia EASYBANK, tuomion 39 kohta).

47 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky tarkoittaa, että tämä tavaramerkki yksilöi tavaran tai palvelun, jota varten rekisteröintiä haetaan, tietystä yrityksestä peräisin olevaksi ja siis erottaa tämän tavaran tai palvelun muiden yritysten tavaroista ja palveluista sekä voi näin ollen täyttää tavaramerkin keskeisen tehtävän (asia C-64/03 P, SMHV v. Erpo Möbelwerk, tuomio 21.10.2004, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

48 Tavaramerkin erottamiskykyä voidaan ainoastaan arvioida toisaalta suhteessa niihin tavaroihin tai palveluihin, joita varten rekisteröintiä haetaan, ja toisaalta suhteessa siihen, millä tavoin kohdeyleisö mieltää tavaramerkin (em. asia SMHV v. Erpo Möbelwerk, tuomion 43 kohta; asia T-122/01, Best Buy Concepts v. SMHV (BEST BUY), tuomio 3.7.2003, Kok. 2003, s. II-2235, 22 kohta; asia T-305/02, Nestlé Waters France v. SMHV (pullon muoto), tuomio 3.12.2003, Kok. 2003, s. II-5207, 29 kohta ja asia T-402/02, Storck v. SMHV (makeiskäärepaperi), tuomio 10.11.2004, Kok. 2004, s. II-3849, 48 kohta).

49 Sanamerkin erottamiskykyä tulee arvioida merkissä käytettyä kieltä puhuvan kuluttajan kannalta (em. asia Procter & Gamble v. SMHV, tuomion 42 kohta).

50 Tässä asiassa on todettava, että koska kyseessä olevat palvelut ovat kuljetus ja tavaroiden pakkaus ja varastointi, kohdeyleisö on englanninkielinen yleisö kokonaisuudessaan, kuten valituslautakunta on riidanalaisessa päätöksessä perustellusti todennut.

51 Englannin kielen näkökulmasta merkki CARGO PARTNER ei poikkea tämän kielen kielioppisäännöistä eikä siis ole rakenteeltaan epätavallinen.

52 Sanaa "partner" käytetään erilaisissa yhteyksissä — myös palvelujen tarjoamisessa — kuvaamaan yhteenliittymä- tai kumppanuussuhteita, mikä herättää positiivisia mielleyhtymiä luotettavuudesta ja jatkuvuudesta (asia T-270/02, MLP Finanzdienstleistungen v. SMHV (bestpartner), tuomio 8.7.2004, 23 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

53 Ilmaisulla "cargo" ilmoitetaan, että kyseessä olevat palvelut ovat rahti ja tavaroiden pakkaus ja varastointi.

54 Siten on todettava, että ilmaisut "cargo" ja "partner" ovat yleissanoja, joilta näin ollen puuttuu kyky erottaa kantajan palvelut muiden yritysten palveluista.

55 Kun kyse on tavaramerkeistä, jotka muodostuvat sanoista, kuten esillä olevan riidan kohteena oleva merkki, on merkin erottamiskyvyn puutetta arvioitava tarkastelemalla paitsi kutakin sanaa erikseen myös niiden muodostamaa kokonaisuutta. Havaittavat erot rekisteröintihakemuksessa tarkoitetun merkin ja sen terminologian välillä, jota kyseessä olevat kuluttajat yleisesti käyttävät kuvaillessaan tavaroita tai palveluita tai niiden olennaisia ominaisuuksia, ovat näet omiaan aiheuttamaan sen, että tämä merkki on katsottava erottamiskykyiseksi ja näin ollen rekisteröintikelpoiseksi (em. asia Procter & Gamble v. SMHV, tuomion 40 kohta).

56 Tässä tapauksessa ei ole seikkoja, jotka osoittavat, että englannin kielessä ilmaisulla "cargo partner" olisi yleisessä kielenkäytössä jokin lisämerkitys sen lisäksi, että sillä kuvataan kumppania, joka tarjoaa tavaroiden kuljetus-, pakkaus- ja varastointipalveluita. Merkki CARGO PARTNER ei tarjoa suhteessa ilmaisuihin, joista se muodostuu, mitään lisäominaisuutta, joka olisi omiaan tekemään merkin kokonaisuudessaan kykeneväksi erottamaan kantajan palvelut muiden yritysten palveluista merkityksellisen yleisön keskuudessa.

57 On totta, että kantaja on sijoittautunut Itävaltaan, saksankieliseen maahan. Koska siihen, että tavaramerkkiä ei voida rekisteröidä, kuitenkin riittää, että hylkäysperusteet ovat olemassa osassa yhteisöä, on selvää, että jos hylkäysperusteen todettaisiin olevan olemassa yhteisön englanninkielisessä osassa, tällaisen perusteen mahdollisella olemassaololla yhteisön muissa osissa ei olisi merkitystä esillä olevan oikeusriidan ratkaisun kannalta (em. asia bestpartner, tuomion 21 kohta).

58 Sitä paitsi kaiken lisäksi on todettava, että sanoja "cargo" ja "partner" voidaan käyttää myös saksan kielessä pääosin samassa merkityksessä kuin englannin kielessä.

59 Tästä seuraa, että merkiltä CARGO PARTNER puuttuu merkityksellisen yleisön kannalta asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky kuljetusalan ja tavaroiden pakkaus- ja varastointipalvelujen osalta.

60 Se seikka, johon kantaja on vedonnut, että nimitys CARGO PARTNER on sen toiminimessä, ei saata kyseenalaiseksi tätä arviointia.

61 Edellä esitetyn perusteella kanneperustetta, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan 6 alakohdan rikkomista, ei voida hyväksyä.

Toinen kanneperuste, joka koskee syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista

Asianosaisten lausumat

62 Toisella kanneperusteellaan kantaja esittää ennen kaikkea, että valituslautakunta ei ole noudattanut SMHV:n päätöskäytäntöä, kun se on soveltanut kantajan rekisteröintihakemukseen merkittävästi ankarampaa arviointiperustetta kuin muiden hakijoiden osalta ja loukannut siten syrjintäkiellon periaatetta. Tältä osin se vetoaa sellaisten merkkien kuten Finishing Partner, Partner Marketing, Partner Store, YOUR CULINARY PARTNER, INHOUSE-OUTSOURCING, TRANSEUROPA, alltravel, MEGATOURS ja Data Intelligence Group rekisteröintiin tavaramerkkinä. Kantajan mukaan nämä tavaramerkit ja erityisesti Finishing Partner eivät eroa merkistä CARGO PARTNER. Siten SMHV:n käytäntö rekisteröinnin alalla tukee merkin CARGO PARTNER rekisteröimistä tavaramerkkinä.

63 Istunnossa kantaja on esittänyt, että esillä oleva asia eroaa tapauksesta, jonka johdosta on annettu tuomio edellä mainitussa asiassa bestpartner, kolmella tavalla. Ensinnäkin mainitussa asiassa kohteena on asiantuntijayleisö, kun tässä tapauksessa kohdeyleisö koostuu keskivertokuluttajista. Toiseksi best partner on enemmän

iskulause kuin CARGO PARTNER. Kolmanneksi vaikka sana "best" osoittaa kyseessä olevan yrityksen laatua, näin ei ole asianlaita sanan "cargo" osalta.

64 SMHV myöntää, että SMHV:ssa käytävien menettelyjen osapuolet odottavat perustellusti, että samanlaiset tosiseikat johtavat samanlaisiin päätöksiin. Se kuitenkin katsoo, että tämä odotus on erotettava siitä kysymyksestä, voivatko menettelyn osapuolet tehokkaasti vedota rinnakkaisten menettelyjen lopputulokseen, kun SHMV:n tutkija ja valituslautakunta, kun otetaan huomioon kyseessä olevat olosuhteet, päätyvät toisessa asiassa tulokseen, joka ei ole sama tai täysin sama kuin ensimmäisessä päätöksessä.

65 SMHV:n mukaan kantaja ei mitenkään selitä sitä, miten SMHV:n aikaisemmat päätökset olisivat verrattavissa esillä olevaan tilanteeseen.

66 Lisäksi SMHV toteaa, että vaikka oletettaisiinkin, että kyse on tosiasiassa samankaltaisista tapauksista, sen aikaisemmilla päätöksillä ei ole pakottavaa oikeudellista vaikutusta. Tältä osin se viittaa asiassa T-106/00, Streamserve vastaan SMHV (STREAMSERVE), 27.2.2002 annettuun tuomioon (Kok. 2002, s. II-723, 66 kohta), jonka mukaan valituslautakuntien päätösten laillisuutta on arvioitava yksinomaan asetuksen N:o 40/94 nojalla, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuimet ovat sitä tulkinneet, eikä aikaisemman päätöskäytännön pohjalta.

67 SMHV katsoo tämän perusteella, että vaikka aikaisemmat päätökset olisivat lainvastaisia, niillä ei mitenkään voitaisi perustella uutta lainvastaista päätöstä. Jos ne sitä vastoin olisivat laillisia ja koskisivat tosiasiallisesti samanlaisia tapauksia kuin

riidanalaisessa päätöksessä, mainittu päätös voitaisiin kumota ainoastaan asetuksen N:o 40/94 virheellisen soveltamisen eikä syrjintäkiellon periaatteen loukkaamisen vuoksi.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

68 Riittää, että todetaan, että vaikka aiemmassa päätöksessä esitetyt tosiseikkoja koskevat tai oikeudelliset perustelut voivat tukea asetuksen N:o 40/94 säännöksen rikkomista koskevaa kanneperustetta, tämä ei muuta sitä, että valituslautakuntien päätösten laillisuutta on arvioitava yksinomaan tämän asetuksen nojalla, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuimet ovat sitä tulkinneet, eikä aikaisemman päätöskäytännön pohjalta (em. asia STREAMSERVE, tuomion 66 ja 69 kohta).

69 On näet kaksi mahdollista tilannetta. Jos valituslautakunta on aiemmassa asiassa tunnustanut merkin rekisteröitävyyden yhteisön tavaramerkkinä ja soveltanut oikein asetuksen N:o 40/94 asiaa koskevia säännöksiä ja myöhemmän, aiempaa asiaa vastaavan asian yhteydessä tehnyt vastakkaisen päätöksen, yhteisöjen tuomioistuinten on kumottava viimeksi mainittu päätös sillä perusteella, että asetuksen N:o 40/94 asiaa koskevia säännöksiä ei ole noudatettu. Tässä ensimmäisessä tilanteessa syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskeva kanneperuste olisi niin muodoin tehoton (em. asia STREAMSERVE, tuomion 67 kohta).

70 Sitä vastoin jos valituslautakunta on aiemmassa asiassa hyväksynyt merkin rekisteröimiskelpoisuuden yhteisön tavaramerkiksi ja tällöin tehnyt oikeudellisen virheen, ja myöhemmän, aiempaa asiaa vastaavan asian yhteydessä tehnyt vastakkaisen päätöksen, ensiksi tehtyyn päätökseen ei voitaisi tehokkaasti vedota

viimeksi tehdyn päätöksen kumoamista koskevan vaatimuksen tueksi. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä näet ilmenee, että yhdenvertaisuusperiaatteeseen voidaan vedota ainoastaan laillisuuden noudattamisen asettamissa rajoissa (yhdistetyt asiat 55/71–76/71, 86/71, 87/71 ja 95/71, Besnard ym. v. komissio, tuomio 13.7.1972, Kok. 1972, s. 543, 39 kohta ja asia T-90/92, Magdalena Fernández v. komissio, tuomio 28.9.1993, Kok. 1993, s. II-971, 38 kohta) ja että kukaan ei voi vedota toisen hyväksi tehtyyn lainvastaisuuteen (asia 188/83, Witte v. parlamentti, tuomio 9.10.1984, Kok. 1984, s. 3465, 15 kohta ja asia T-22/99, Rose v. komissio, tuomio 22.2.2000, Kok. H., s. I-A-27 ja II-115, 39 kohta). Siten tässä toisessa tilanteessa syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista koskeva kanneperuste on niin ikään tehoton (em. asia STRAMSERVE, tuomion 67 kohta).

71 Tästä seuraa, että kanneperuste, joka koskee SMHV:n päätöskäytännön väitettyä rikkomista, on tehoton.

72 Edellä esitetystä seuraa, että koska mitään esitetyistä kanneperusteista ei ole hyväksytty, esillä oleva kanne, jolla vaaditaan riidanalaisen päätöksen kumoamista, on kumottava perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

73 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan SMHV:n oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Cooke García-Valdecasas Trstenjak

Julistettiin Luxemburgissa 27 päivänä syyskuuta 2005.

H. Jung J. D. Cooke

kirjaaja jaoston puheenjohtaja